

Čumprdlík na šťastném dvorku

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 25 Červen 2012 21:30

(reportáž z festivalu Veleňský čumprdlík 2012) Mediální informace chrlí jednu aféru za druhou, většina národa skáče, protože má ráda fotbal a ti, kteří sedí, nejsou vlastenci a na stránkách Folktime se debatuje o tom, zda Tomáš Klus je či není folkař. Stranou těchto událostí stojí v osadě Veleň, kousek od Prahy, malý domek se zahradou a v něm bydlí manželé Ladka a Jarda Budilovi. V očích mají napsáno: „Dokud

se zpívá, ještě se neumřelo,“

a nechtějí víc, než aby lidem u nich na dvorku bylo aspoň chvíli dobře, v této době mediálních smršťů a přírodních katastrof.

Proto již poněkolkáté uspořádali v sobotu 16. 6. 2012, na sluncem ozářeném dvorku, soutěž písničkářů, o nichž svět zatím moc neví, s názvem **Veleňský čumprdlík**. Co je to čumprdlík, zůstává nadále stejnou záhadou, jako například záhadné kruhy v obilí. Kdo kdy zkusil uspořádat hudební festival dá mi zapravdu, že to není legrace. Zejména když se jedná o festival bez dotací a sponzorů, kde jediným platidlem je dobrá nálada lidí v hledišti. U vchodu na dvorek tradičně ležela kronika všech akcí, pečlivě vedená Ladkou Budilovou, vedle ní pět volebních urniček, do nichž se házejí hlasovací knoflíky a kus dál stojí sud, plnící stejnou funkci, jakou měl v případě husitského Tábora.

Protože jsem letos měl znovu to potěšení festival moderovat, mohl jsem sledovat i vývoj dramaturgie, kdy se naplňují černé obavy dramaturga, že ten či onen (pane prezidente, omlouvám se za užití vašeho oblíbeného slovního spojení) účinkující nemůže a nastane doba hledání a suplování. Tak tomu bylo samozřejmě i letos, kdy odřekl účinkující Ladislav Amargil Míšek, bard Vrchatický se synem Jindříškem, oba provozující keltskou hudbu. Kdo za oba zaskočil, uvedu až v rámci pořadí účinkujících.

Jako předskokan vystoupilo téměř nedávno narozené duo s názvem **Viklan**. Viklan je kámen sloužící při keltských rituálech. Duo tvoří otec Jarda Budil a syn Štěpán Budil. Štěpán je od prosince 2011 šťastným tátou synka s nádherným staročeským jménem Bivoj. Uvedení muzikanti jsou, jak známo, členy kapely Městská. V rámci Viklanu měl Jarda Budil v ruce irské bouzouki a Štěpán Budil maličkou concertinu. Na concertinu hraje u nás málokdo a tak Štěpán sehnal jako učitele Tomáše Pergnera z kapely Poitín. Na irské bouzouki, vzniklé až ve druhé polovině dvacátého století, hrával v kapele Asonance Bohouš Sýkora, blahé paměti. Jarda Budil se na tento nástroj učí z DVD, na němž hraje Zan McLand. Viklan nesoutěžil, ale jako úvod vzbuzující atmosféru irské hospody a obsahující řadu jigů a reelů, potěšil a naladil.

Prvním soutěžícím byl **Zdeněk Vidlák**, v kapele Panelákoví foťři nesoucí přezdívku Paganini. Tentokrát Zdeněk nechal housle doma a doprovázel se na kytaru. Krom Foťrů hraje Zdeněk ještě v kapele Šuplík. Zdeněk zpíval milé písničky, většinou napsané pro konkrétní osoby a tedy plné reálií. Jako druhý vystoupil „suplent“

Jirka Kyncl, frontman (mušíme být ve folku světově) kapely Panelákoví foťři. Jirka má v kapele přezdívku

Čumprdlík na šťastném dvorku

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 25 Červen 2012 21:30

Tatra a jeho modrou Tatru 603 mu upřímně závidím. Tentokrát se Jirka doprovázel na elektrickou kytaru a na jakési klávesy. Autorská tvorba Jirky Kyncla, ať je provozována pod jakoukoli „firmou“, se vyznačuje vtípem, přednášeným s kamennou tváří, bez jakýchkoli „pomůcek“, zejména v podobě „hutkovského uchichtávání“. Zazněla i píseň z pera Michala Kněbla, do repertoáru Fotrů nezařazená, údajně pro vysokou intelektuálnost. Kdybych Fotry neznal, tak bych tomu i věřil. Jako třetí vystoupil

Martin Čepelík

, ve Veleni objevený díky účasti na večeru moderátorů. Martin zařadil do soutěže své veselé i vážné písně, zejména píseň o odstranění zasutého předmětu, která prý před několika roky porotu pražského kola Porty uvedla do stavu „stiffe“. Martin později u táboráku popsal reálný případ z lékařské praxe, který použil jako podklad. Při povzdechu, že nemáme mladé písničkáře, si v případě Martina Čepelíka vždy řeknu - máme, ale mají málo času. Dalším účinkujícím a dalším lékařem v pořadí byl

David Bartoš

, doprovázený studujícím Lékařské fakulty v Olomouci

Michalem Mačákem

. Kdybych měl demonstrovat projev radosti z hraní a zpívání, opaku to stylu odzpíváno - kde jsou peníze, promítal bych záběry tváře Davida Bartoše při vystoupení. Jeho písně, jimž dala kytara Michala Mačáka lepší rozměr, jsou křehké, milé a poetické. Neburcuje se v nich proti hrabivým politikům, ale jsou to ty

„všechny obyčejné věci“

, jak zpívá Matěj Rak. Davida znají zejména diváci soutěže Notování a nebylo divu, že si David povídal s Karlem Vidimským Cimburou, který tentokrát měl roli diváka. Posledními soutěžícími byli

Klára Kubátová

a

Jirka Bednář

. Kláru jsem poznal ještě jako Hůdovou, když hrála na flétny v kapele Městská. Dnes má Klára jiné příjmení a na jevišti, krom Jirky Bednáře, nebyla sama. Miminek nám přibývá a může být snad něco hezčího? Krom fléten, za doprovodu velmi dobré kytary Jirky Bednáře, zahrála Klárka v jedné písni na přeladěné chodské dudy. Nevím, zda Klára předběhla Radůzu, která si rovněž nechala dudy přeladit „na smutno“, ale to nevadí. Duo Klára a Jirka hrálo instrumentálky a skladby znějící slovensko – moravsko - uherským koloritem.

Před vyhlášením výsledků ještě zatančila Saša Šámalová s růží a poté se diváci dozvěděli, že vítězem se stal Martin Čepelík, kterému cenu předal (chvilku to trvalo) Bivojek Budil. Martin již při vystoupení prozradil, že mu ve škole říkali Čumprdlík, takže to vlastně nemohlo jinak dopadnout. Potom jen tradiční táborák s kytarou, zpíváním a buřty. Samozřejmě nelze nepoděkovat zvukaři Oldovi a jeho kamarádu Pavlovi za dobře odvedenou práci. Tak zase za rok!